

(המשך ממעמד 73)

שנים עם היפאית בשם ענת פריד-מן. היא בת למישפחה אמידה מאוד. יש להם בן בגיל 5. בן-חנן נראה באופן קבוע עם כל מיני גנים. במשך שנתים הוא יצא עם יוני. דיילת אל-על שאותה הכיר כמטוס כשטס לארצות-הברית. רור מן נוסף היה לו עם לינדה. פקידה בכירה בלישכת העיתונות הממשלית.

אשתו נפרדה ממנו לפני כמה שנים. היא מתגוררת עם בנם בחיפה. שם היא עובדת במישרד-נוסעי עות.

יוסי בן-חנן מתגורר בוויולה בי-קיסריה. את טליה דיין הכיר במיסיבה אצל רם פקר ברמת-השרון. פקר היה בזמנו טייס בכיר בחיל-האוויר. ידידו הטוב של יוסי בן-חנן הוא האלוף יאנוש בן-גל. איתו הוא נראה לרוב בבילויים משותפים.

יוסי בן-חנן וטליה דיין אינם מכחישים את הרומן המתנהל ביניהם. הוא אף לן בביתה בנהלל מדי פעם. היחסים ביניהם התדרקו בימי מלחמת הלבנון. כי שיוסי בן-חנן שהה בלבנון, ונהג לבקר את טליה בנהלל בשעות תנו הפנויות. אשתו אינה מעוניינת להתגרש ממנו. אמרים כי יש

לי. בגדתי באשתו בגידות שלא חרגו מהנורמות המקובלות במדינה. אבל מאחר שאני אודי דיין, קיבל העניין תהודה. אני לא גר בנהלל מזה שישה חודשים, אחרי שטליה הוציאה צו שלא אוכל להיכנס הביתה בנימוק שאני מזיק לילדה. הבורר, השופט חיים כהן, אישר את הצו ואני לא התנגדתי כי טובת הילדה חשובה לי מכל.

עזבתי את הבית ועברתי לגור בביתה של אחותי, יעל, בעין-הוד. יותר מאוחר עברתי לתל-אביב ליד דירה שכורה עם חברתי עדנה. הי קשרים שלי עם בתי אלה היו טובים והיא באה לבקר אותי בעין-הוד ואני באתי אליה לנהלל.

בתקופה שגרתי בעין-הוד נודע לי שטליה מתרועעת עם תתיאלוף יוסי בן-חנן. נודע לי גם שהוא ישן אצלי בבית בנהלל. מאחר שהגיעו אלי שמועות על טיבו של האורח החדש, חשבתי בליכי ש-האחד מתאים לשני. שלחתי לי שופט חיים כהן קובלנה לחו"ל. שם שהה בטיוול. טענתי בקובלנה כי נראה לי אבסורד, שאותי הוציאו מהבית לטובת בתי ובבית - שהוא עד היום של שנינו - מת-ארה יוסי בן-חנן. שלחתי לטליה העתק.

יוסי בן-חנן (באמצע) עם יאנוש זיידה. כל העסק נראה כמו דאלאס בעיראק!

להם בעיות של רכוש משותף, אשר לא ניתן לחלוקה מיידית.

התקף של טירוף

עם אודי דינרתי כמשך כש-לוש שעות בטלפון בשבת. צילצלת אליו לבסטים חיליים. שם הוא משרת במילואים. אני מכירה אותו כבר שנים רבות. הוא אינו מתרגש בקלות. הפעם נשמע נסער ומתוח. הוא סיפר לי שהוא רוצה לבוא לצפון ולסדר את העניינים מהר. הוא לא קיבל עדיין את כתב התביעה. להסחתו לכתוב את דבריו בדיוק, גלי לשנות אף מילה.

סיפור אודי:

אני לא רוצה לרדת לרמת הרביעה שטליה הגישה נגדי באמיצות עורף-הדין ברישילטון. אין לי כוונה לנהל עם ברישילטון דין אלוו ברמה של רכילות של עקרות-בית.

כל התביעה המגוחכת הזאת נר-את לי כהתקף של טירוף, או כפי-מיקוזה יפאנית. ויש לי חשד כי הי-מטרה בכל הרעש הזה היא לטרי-וד את פניו לביית-הדין הרבני והכנת תהליך הגירושין. אני תמה-זה הקפיץ את טליה אחרי שהצהר-נו לפני השופט הבורר, חיים כהן. שברעננו להתגרש ואין שום קשר-בין פסקי-הבוררות למצבנו המיש-חתי.

לטליה צריך להיות ברור, כי אחרי הגירושין היא לא תוכל לר-וש ממני מוונות ואיאלץ לשלם-ק עבור הילדה. אני לא מכחיש שבמשך השנים-היינו יחד לא הייתי בעל אידיא-

הזה חייב להיפטר עליידי גט רבי-ני. כל העסק נראה לי כמו "דאלאס בעיראק". כאן פיתאום התעוררה טליה ואחרי חצי שנה של פניות חוזרות ללא מענה, רצתה לפתע לדבר איתי. אני מוכרח להגיד, שחייכתי לרגע הזה, כדי לתת לה את ההזר-דמנות לשמוע תשובה כפי שאני קיבלתי ממנה לפני כחצי שנה כשרציתי לדבר איתה. ענית לי שתפנה אלי בכתב או דרך עורך-דין, ובמקום אלי, פנתה ישר לי עורך-הדין ברישילטון.

לפי דעתי עשתה את השידוך רחל, אלמנתו של אבי, אולי כנקד-מה על מה שכתבתי או על אבי. כל הסיפור הוא בעצם צחוק הגורל.

עדיין עומד לרשותנו בורר, הי נחשב לאחד האנשים המכובדים ו-הישרים בארץ. אשר פסקי-דינו תלו בהנחיית הצדק ולא בגובה שכר-הטירה. אני לא מבין איך אשתי הגיעה לדרגה הפחות מכור-בדה, כאשר פנתה לאותו עורך-דין כדי שיסדר את העניינים שלה. הי תביעה כשלעצמה מגוחכת ואין לה כל אחיזה במציאות. מוזכרים כאן תמלוגים של ספר שעוד לא נכר-תב. על ציורים שלא צוירו עדיין ועל רווחים של דיג (יש לי חסקה ושני בלונים לצלילה). אני מוכן לרשום על שם טליה את אותה חברת-דיג. יש בסך הכל עוד שליש מחצי דירה בשיכון למ"ד, שעוד לא הועבר אלי. טליה עומדת להיות גרושתי בי-

טליה: "אני הגעתי למצב

שלא יכולתי להמשיך לחיות

בצורה כזאת. היו מריבות

איומות ולכן החלטנו להתגרש!"

אודי: "אולי לא הייתי

הבעל האידיאלי, אבל מאחר

ואני דיין, קיבל העניין

תהודה ופורסם בכל העיתונים!"

זה מסתדר כך. שטרמפסיות על מישפת דיין משרתות יחסי-ציבור של עורך-דין, שגר היום בבית שבו אני גדלתי ומשם מכפישים את שמי.

"להחזיר את כבודה האבוד"

אני ראייתי את התביעה המור-זרה לראשונה בעיתון של יום-החמישי. מורר שהתביעה נגדי זוכה לסיקור עיתונאי נרחב. לפני שי-היא הגיעה אלי, אני מבין שעורך-הדין ברישילטון דאג היטב ליהר-סיה-ציבור שלו, כשהודיע לעיתוני-אים על מועד הגשת התביעה. עכ-שיו אני צריך לשאול את עצמי בשביל מה בכלל הלכנו לבוררות אצל השופט חיים כהן? המטרה הייתה למנוע פירסומים מהסוג הזה בעיתונים.

עוד זמן קצר, היא אינה יכולה לטוב לגט, כי היא אסורה על בועלה ועל בעלה. אלא אם כן יצ-ליח ברישילטון להוכיח שאני ישני-תי עם יוסי בן-חנן בבית שלנו - ולא אשתי. ולפי המוניטין שיש לו הוא מסוגל.

אני חושב שלא היה לטליה כלי-כך רע במשך כל השנים שהיתה איתי. הרי מאז יכלה להגיש תבי-עת מוונות ובקשה לגט. חבל לי על שני דברים בעצם: שהבת שלי תהיה מעורבת בכל הקלחת הזאת, למרות שאני לא התחלתי עם זה. ודבר שני - התחייבתי לפתוח תערוכת-ציורים שלי בגלריה 13 1/2 במרס, ונראה לי שבקצב כזה לא אוכל להתפנות לצייר, ואם כן, הרי שהציורים יגיעו לבסוף לבר-שילטון.

שכחתי לספר לך דבר הכי חשוב: אני יצאתי מהבית בנהלל רק עם הבגדים שלי, ושלוש עבודות-ידי

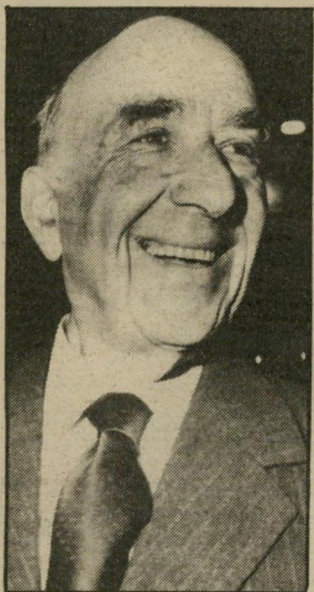

בית המריבה בנהלל. אני רציתי בית יפה ונחמד.

שעשיתי. בבית ישנם עוד הרבה חפצים אישיים שלי, שכל ערכם יחד לא מגיע לחצי מערך אחד מ-מעילי הפרווה של אשתי. בכל זאת היא מסרבת למסור לי אותם.

לדוגמה: יש לי אוסף בולים, שאני אוסף עוד מגיל בתי-הספר. האוסף כולל מעטפות שאבי קיבל כהבר-כנסת. הוא נתן לי אותן, כי שביקשתי ממנה את האוסף, היא העבירה אותו להוריה ומסרבת לתת לי אותו.

ספרים שקיבלתי אישית מאבי ו-עוד הרבה מזכרות שאבי קיבל ו-

בורר כהן
למנוע פירסום בעיתונות

נתן לי. אחד הדברים האהובים עלי הוא פסל העשוי משיני פיל, פסל משנהב, שאדי אמין נתן לאבי בזמנו ואבי העבירו אלינו כמתנה לבית. כשביקשתי את הדברים, החי-ליפה טליה את כל המנעולים בי-בית.

לפני כמה שנים החתימה אותי טליה על תצהיר, שכל רכושה מי-נישואיה הקודמים הוא רכושה מי-בלעדי. חתמתי. מעולם לא עלה בי דעתי שאגיע למעמד כזה, שאצי-טרך להציג לפני בורר מיסמך, שי-ציור שאני ציירתי כמו ידיי או ספר עם הקדשה שקיבלתי מאבי, לא עובר אלי.

כבר 10 שנים אנחנו חיים האחד ליד השני. אני יכולתי לחיות עם זה, ואני לא יכול להבין מה קרה פיתאום שהיא השתנתה. היא איב-דה כל פרופורציה.

לאזכרה של משה דיין היא הצר-ליחה לגרור את בן-חנן עד לשר-רות הראשונות, שהיו שמורות לי-בניה-מישפחה. אהרונה, אשתו לשעבר של אחי אסי, הילדים ואני עמדנו בחוץ כי היתה בעיה של מקומות. ובן-חנן, לעומת זאת, ישב שם בניחותא. איך יש לאדם חוצ-פה לבוא בטענות על זה שסיפרתי את האמת בבית-הדין הרבני ו-הזכרתי את בן-חנן. אני יכול לה-בין שטליה נפגעה מכל הבגידות שלי והיום היא מנסה להחזיר בי-דרך מגוחכת את כבודה האבוד.

עכשיו היא טוענת שהיא רוצה להישאר בנהלל ולנהל את המשק. עוד אבסורד! היא לא יודעת איך נראה טרקטור. היא הצליחה לשכ-נע את הבורר שאני מנזיח את הי-משק מזה שנים, ואני אומר שלא היה אפילו חודש שהאדמה הזאת לא היתה בעבודה. כולל עכשיו, כשחייטה ורועה בה, כואב לי לר-אות את המשק יורד לטמיון, בגלל שגיאות, שאני בתחלט שותף לי-חלק מהן. כמו בניית הבית המיותר הזה, רישום המשק על שמה ועל שמי, ורישום הבית רק על שמה. עצוב לי מאוד שאיאלץ לעזוב את המשק הזה, שנבנה פיסית כמו ידי.